

ΔΙΣΤΟΠΕΦΥΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΨΥΧΗΣ

Τεύχος # 68 Πυανεψιών - Μαιμακτηριών «2008» μετά την απαρχή της χριστιανικής χρονολόγησης

Τιμή 5,00€

Η ΘΕΟΛΟΓΙΑ
ΚΑΙ ΗΘΙΚΗ ΤΟΥ
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ

ΜΙΚΡΟ ΑΦΙΕΡΩΜΑ
ΣΤΟΝ ΠΑΝΑΓΗ
ΛΕΚΑΤΣΑ

ΑΓΙΟΙ ΤΟΠΟΙ

ΕΝΑΣ ΔΕΞΙΟΣ
ΑΡΧΑΙΟΦΙΛΟΣ ΓΙΑ
ΤΗΝ ΞΕΝΟΦΟΒΙΑ

ΓΙΑΤΙ ΠΑΡΑΔΟΣΗ;
ΑΠΟΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΙ
ΓΙΑ ΤΟΝ ΔΙΟΝΥΣΟ

Η ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΤΩΝ
«ΠΛΗΘΩΝΙΕΤΩΝ»
ΣΤΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ
ΜΑΧΕΣ ΤΟΥ 15ΟΥ
ΑΙΩΝΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ
ΟΘΩΜΑΝΩΝ

ΟΙ ΘΕΜΕΛΙΩΤΕΣ
ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΥ

ΝΑ
ΦΟΡΟΛΟΓΗΘΟΥΝ
ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ
ΟΙ ΘΕΟΚΡΑΤΕΣ!



ΕΝΑΣ ΔΕΞΙΟΣ ΑΡΧΑΙΟΦΙΛΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΞΕΝΟΦΟΒΙΑ

Οαρχαιόφιλος Γάλλος φιλόσοφος Άλαίν ντε Μπενουά (γεν. 11.12.1943), ιδρυτής της ομάδας G.R.E.C.E. («Ομάδα για την Έρευνα και την Μελέτη των Ευρωπαϊκών Πολιτισμού», «Groupement de recherche et d'études sur la culture européenne»), ανήκει στο πολιτικά αντισυμβατικό ρεύμα της λεγόμενης «Νέας Δεξιάς». Οι απόψεις του ως τέτοιου για το ζήτημα της ξενοφοβίας είναι λοιπόν πολύ σημαντικές, καθώς με γαλήνη και διαύγεια ανατρέπουν ισόποσα τις γνωστές παγιδευτικές ρητορείες των δεξιών ρατσιστών και των αριστερών «αντιρατσιστών». Το μικρό κείμενο που ακολουθεί αποτελεί απόσπασμα παλαιάς συνέντευξής του στο περιοδικό «Στοιχεία» («Elements») τον Νοέμβριο του 1974.

Α. ΜΠ.: «Καμιά φορά η ξενοφοβία μπορεί ίσως να εκφράζει μία επιθυμία διατήρησης ταυτότητας. Κατά γενικό κανόνα όμως, ο ξενόφοβος άνθρωπος δεν εκδηλώνεται για να υπερασπιστεί κάτι, αλλά μόνο για να επιτεθεί σε κάτι. Επιτίθεται εναντίον όλων όσων δεν του μοιάζουν, μόνο και μόνο επειδή δεν του μοιάζουν. Σε πολιτικό επίπεδο, αυτή η στάση εκδηλώνεται μέσα από την αυταπάτη της τελειότητας. Στην βάση κάθε ξενοφοβίας υπάρχει πάντοτε μία έντονη διάθεση κλεισμάτος στον εαυτό, ενώ, αντίθετα, στην βάση εκείνου που θα μπορούσαμε να αποκαλέσουμε «φυλοφιλία» υπάρχει η αποδοχή της διαφορετικότητας, δηλαδή μία διάθεση ανοίγματος προς τα έξω.

Είναι πολύ σπάνιο να έχει ένας ξενόφοβος την παραμικρή έστω ιδέα των θετικών λόγων για τους οποίους θα μπορούσε να είναι υπερήφανος για την καταγωγή του. Εάν συνέβαινε αυτό, η υπερηφάνειά του θα ήταν μόνιμη και θα μπορούσε άλλωστε να εκφρασθεί άρι-



στα υπό την μορφή απλής προτίμησης, όπως ακριβώς ένας υιός προτιμάει κατά κανόνα τον δικό του πατέρα από τους άλλους πατεράδες. Γιατί; Για-

τί απλώς είναι ο δικός του πατέρας και αυτό είναι όλο, δεν χρήζει περαιτέρω επεξήγησης. Ο υιός όμως αυτός δεν μισεί κανέναν».

«Αυτή η απλή σχέση προτίμησης ίσχυε τις παλαιές εποχές, κατά τις οποίες οι άνθρωποι και τα πράγματα δεν κρίνονταν ακαθόριστα, όπως σήμερα. Μιλάω για τις παλαιές εποχές που ίσχυε το ρητό «καλή ή κακή, η πατρίδα μου είναι». Κατά τον ίδιον τρόπο, πιστεύω ότι είναι καλό και αναγκαίο για κάθε άνθρωπο να είναι υπερήφανος για τους προγόνους του, υπερήφανος για την πατρίδα του, υπερήφανος για τα επιτεύγματα του έθνους του.

Νομίζω μάλιστα ότι είναι απολύτως κανονικό το να προτιμάει ο κάθε άνθρωπος τον πολιτισμό στον οποίον ανήκει, μόνο και μόνο γιατί είναι ο δικός του πολιτισμός, τον οποίον έχει κληρονομήσει. Πιστεύω όμως ότι μπορούμε όλοι να αφιερωθούμε στην υπεράσπιση του προγονικού μας πολιτισμού δίχως να εκφράζουμε μίσος προς τους πολιτισμούς των άλλων»...

«...Ο ισχυρισμός ότι το να ανήκει κάποιος σε ένα συγκεκριμένο έθνος δεν επιδρά καθόλου στην προσωπικότητά του, είναι πέρα για πέρα παράλογος. Το ίδιο παράλογος βεβαίως είναι και ο ισχυρισμός ότι είναι το παν. Με την στοιχειώδη δυνατότητα κρίσης που διαθέτουμε, πιστεύω ότι ο καθένας μας μπορεί να διαπιστώσει ότι οι άνθρωποι υπήρξαν πάντοτε οργανωμένοι σε σύνολα, μέσα στα οποία ενσωματώνονταν οργανικά, αλλά και συνέπρατταν στην διαμόρφωσή τους. Αυτό το γεγονός όμως δεν εμποδίζει το να δικαιούμαστε

να κρίνουμε τα προτερήματα ή ελαττώματα του κάθε ανθρώπου.

Θα ήταν άλλωστε άδικο να νομισθεί ότι μία αντι-ισοπεδωτική έκφραση του ανθρωπισμού οδηγεί αυτομάτως σε δογματική ακαμψία, ακριβώς γιατί γνωρίζουμε ότι, για ν' αναφερθούμε στα όσα καθόρισε ο καθηγητής Ζαν Μπερνάρ στο συνέδριο «Βιολογία και πορεία του ανθρώπου», κάθε άνθρωπος είναι «διαφορετικός από τους υπόλοιπους ανθρώπους», μοναδικός, αναντικατάστατος, ότι δεν είναι «ίσος» με κανέναν άλλον, συνεπώς είμαστε υποχρεωμένοι να εκτιμήσουμε τον κάθε άνθρωπο ξεχωριστά σε όλη την πολυπλοκότητα και ιδιαιτερότητά του. Αντίθετα, τα ρεύματα που πρωθυΐν τον ισοπεδωτισμό ή τον οικουμενισμό, κρίνουν μαζικά τους ανθρώπους με μοναδικό κριτήριο το «πού ανήκουν», λ.χ. για τους μαρξιστές το ότι κάποιος ανήκει σε μία δεδομένη οικονομική «τάξη» επιφέρει αμέσως μία κατ' αρχάς αξιολόγησή του»

ΕΡΩΤΗΣΗ: «Θα ήταν δυνατόν σε μία τέτοια βάση να φθάσουμε σε μία αιώνια αρμονική συνύπαρξη των πολιτισμών και των φυλών;»

Α. ΜΠ.: «Ας μην ξεπέσουμε στο να συζητάμε για «αγγελάκια». Οι διαμάχες θα υπάρχουν πάντα, αφού είναι μέρος της ζωής. Είναι η ίδια η ζωή. Είναι όμως γεγονός ότι οι συνύπαρξη αποτελεί για την ανθρωπότητα μία επείγουσα αναγκαιότητα.

Θα προσθέσω μάλιστα ότι πρέπει να φροντίσουμε να μην πέσουμε στην παγίδα των αυταπατών που προβάλλουν οι θεωρητικοί του ρατσισμού, σύμφωνα με τους οποίους πρέπει να υπάρχει αναπόφευκτα μία διαρκής σύγκρουση των διαφόρων ανθρωπολογικών φυλών και την ίδια ώρα, εξίσου αναπόφευκτα, μία διαρκής αλληλεγγύη ανάμεσα στα έθνη της ίδιας φυλής. Πρόκειται για μία αφελέστατη απαίτηση.

Οι ρατσιστές εκλαμβάνουν την ανθρωπολογική φυλή ως μία ιδεώδη οντότητα και καθορίζουν τις απόψεις τους αποκλειστικά με βάση αυτήν την καθαρά φανταστική ιδεώδη οντότητα. Εγκλωβίζονται δηλαδή σε μία κυκλική θεωρία, και αυτό μάλιστα στην καλύτερη περίπτωση, την στιγμή μάλιστα που, αποδειγμένα, καμμία θεωρία δεν μπορεί να διαχωριστεί από την πράξη της. Και στην βάση μιας πράξης υπάρχει υποχρεωτικά μία δεδομένη πραγματικότητα σε μία δεδομένη στιγμή, γι' αυτό άλλωστε και ορίζεται η πολιτική ως τέχνη του εφικτού.

Στο ανθρώπινο επίπεδο η Ιστορία και ο Πολιτισμός είναι πιο σημαντικά πράγματα από τους βιολογικούς μηχανισμούς και τις φυσικές δυνατότητες. Επαναλαμβάνω για μία ακόμα φορά ότι θεωρώ πέρα για πέρα βέβαιο το ότι δεν είναι καθόλου συγκλίνοντα τα πεπρωμένα των τριών «λευκών» συνόλων της εποχής μας, δηλαδή της Ευρώπης, των Η.Π.Α, και του Ανατολικού μπλοκ».